

KRONIKA

PGD BLEJSKA DOBRAVA 1908 - 2008

Začetki gasilstva na Gorenjskem

Organizirana gasilska dejavnost se na Slovenskem začne razvijati v drugi polovici 19. stoletja in je izšla iz sokolskih vrst. Leta 1863 je namreč v Ljubljani telovadno društvo Južni sokol vključilo v svojo dejavnost tudi požarno brambo. Neugodne razmere za razvoj narodno usmerjenih društev tedanje avstro-ogrske monarhije so botrovale, da se je leta 1870 z ustanovitvijo samostojnega gasilskega društva ta dejavnost ločila od Sokola. Na Gorenjskem je bilo prvo prostovoljno gasilsko društvo ustanovljeno šest let kasneje, se pravi 1876. leta v Škofji Loki. Temu so sledile ustanovitve društev v Kranju leta 1879, v Begunjah 1882, v Radovljici 1883, Trziču 1884, na Bledu 1885, na Dovjem 1890, na Jesenicah 1893, v Mojstrani 1894 in na Breznici 1895. leta.

Veliki požari, ki so povzročili ogromno materialno škodo, terjali številna človeška življenja in skoraj v celoti uničili večje in manjše kraje, so v drugi polovici 19. stoletja privedli do hitrega razmaha gasilske dejavnosti. Leta 1693 je pogorela vas Rateče, leta 1732 so ognjeni zublji uničili Trzič, kjer se je katastrofa ponovila še leta 1811. Leta 1761 je pogorela cerkev na Koroški Beli. V Kamni Gorici je požar izbruhnil leta 1828, leta 1859 je pogorelo polovico vasi Dovje, leta 1893 ognjeni zublji zajamejo vas Zabreznica, leto kasneje se rdeči petelin razdivja v Gorjah.

Zato se ne gre čuditi, da je bilo leta 1898 na tedanjem slovenskem ozemlju registriranih že 91 gasilskih društev, ki so se povezovala v Kranjsko deželno gasilsko zvezo s sedežem v Ljubljani. Leta 1911 je bila ustanovljena tudi gasilska zveza za okraj Radovljica.

Začetki gasilstva na Blejski Dobravi

Pisalo se je leto 1903. Vas Blejska Dobrava, ki je takrat spadala pod občino Gorje, je štela dobrih 40 hiš. Zaradi racionalnosti naših prednikov pri izkoriščanju polja so bile le te postavljene tesno druga poleg druge. Hiše so bile pretežno pokrite s slamo ali s škodlami. Mirno vaško življenje se je začelo spreminjati s prihodom večjega števila delavcev, ki so gradili bohinjsko železniško progo. Požarna ogroženost vasi se je povečala in v primeru požara je obstajala nevarnost, da pogori cela vas, kajti pogojev za organizirano gašenje skorajda ni bilo. Prvi gasilci, ki so razpolagali s primerno opremo, so bili v Gorjah in na Jesenicah. Ideja, da bi ustanovili svoje gasilsko društvo, je bila s strani krajanov podprta, vendar za ustanovitev ni bilo ustreznih pogojev. Na občino Gorje oziroma na tamkajšnje gasilce so naslovili prošnjo za pridobitev osnovne opreme. Občina je postavila pogoj, da se v gasilsko društvo v Gorjah včlani nekaj fantov z Blejske Dobrave. Še istega leta so se tako v gasilsko društvo Gorje vpisali štirje Dobravci: Franc Čop, Jakob Frčej, Štefan Razinger in Jakob Svetina.

Fantje in moške so v okviru Gasilskega društva Gorje redno vadili in se izpopolnjevali v gasilskem znanju. Občina Gorje je leta 1905 skupaj s kmetijsko zadružno hranilnico nabavila

tri ročne brizgalne, od katerih so eno skupaj s pripadajočo opremo smeli hraniti na Blejski Dobravi. Ker takrat še ni bilo gasilskega doma, je bila vsa oprema shranjena na Koničevi kmetiji.

Začeli so razmišljati, kje in kako bi se dalo urediti primerne prostore za hrambo gasilske opreme. Leta 1905 je bila gradnja železniške proge na tem odseku končana, zato so izvajalci začeli rušiti v ta namen postavljene objekte. Franc Čop in Štefan Razinger sta zaprosila upravo gradbišča, da jim odstopi eno izmed barak, v kateri bi uredili gasilsko orodišče. Vodstvo gradbišča je odobrilo prevzem barake pod pogojem, da se zanjo odšteje 40 kron. Fanta sta prispevala vsak polovico in sklenila kupčijo. Barako so razstavili in jo prepeljali v vas na prostor, kjer sedaj stoji stari gasilski dom. Postavitev je zahtevala poleg krepkih mož tudi nekaj tesarskih spretnosti. A to ni bil problem, saj se je zanimanje za gasilstvo v vasi iz leta v leto povečevalo. Tako naj bi bilo leta 1907 v gasilsko društvo v Gorjah vpisanih že 22 članov z Blejske Dobreave.

Fantje so vseskozi sanjali o svojem gasilskem društvu. Leta 1908 so se jim sanje uresničile. Izpolnjeni so bili vsi pogoji in državni uradniki v evidence zavedejo Gasilsko društvo Blejska Dobrava.

To je Dobravcem dalo novega zagona. Svojega dela niso osredotočali zgolj na gašenje požarov in reševanje ob naravnih nesrečah. Dejavní so bili tudi na drugih področjih. Tako so maja leta 1909 organizirali celo tombolo.

Delovanje društva med vojnama

Prišla je I. svetovna vojna, z njo pa so se v gasilski dom naselili vojaki. Člani društva so zaradi tega orodje in opremo prenesli pod Zakoparjevo lopo. Objava splošne mobilizacije do 42. leta starosti konec julija leta 1914 ni zaobšla dobravskih gasilcev. V tem obdobju so požar ali kakšno drugo nesrečo naznanjali tako, da so bili plat zvona. Za 8 članov društva je zvon iz cerkve sv. Štefana utihnil za vekomaj. Smrt na bojišču ni izbirala. Delovanje društva je v tem obdobju povsem zamrlo.

1. decembra leta 1918 je bila osnovana Kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev. Organizacija gasilstva v novi državi je bila postavljena povsem na novo. Ustanovljene so bile t.i. gasilske župe.

Gasilska dejavnost na Blejski Dobravi je na novo oživela leto kasneje. Tako se je leta 1919 ponovno zbralo 28 krajanov, ki so se dobro zavedali nevarnosti rdečega petelina. Pomoč gasilcev iz drugih krajev bi že prišla, vendar bi bilo lahko to prepozno. Skrb jim je povzročalo tudi dejstvo, da količina vode v vaških koritih ne bi zadoščala niti v primeru, da bi zagorela skromna kajža, kaj šele kakšna izmed večjih domačij. Zato so pripravili načrte in leta 1930 skupaj s tako imenovano vaško srenjo zgradili rezervoar na Tratah. Velik dogodek za celotno vas je zabeležen leta 1937, ko so dobravski gasilci dobili prvo motorno brizgalno ILO in vprežni gasilski voz. Istega leta so zgradili tudi požarni bazen pri Markotu.

S prihodom nemškega okupatorja leta 1941 je organizirano gasilstvo v prvotni obliki povsem razpadlo. Okupator je zaplenil vse imetje društev, le te pa razpustil in ukinitil.

Nekaj opreme in brizgalni so gasilci uspeli skriti v Zajčev hlev, precej cevni

spojk, ročnikov in ostale opreme iz medenine oz. kroma pa je končalo v talilnih pečeh. Potrebe vojaške industrije so bile brezmejne. Gasilsko dejavnost je okupator povsem podredil svojim potrebam.

Mnogi nekdanji gasilci so se v tem času pridružili osvobodilnemu gibanju in odšli v partizane. Oprema, ki jim jo je uspelo skriti pred okupatorjem, predvsem uniforme, sanitetni material, vrvi in svetilke je bila izročena partizanom.

Povojno delovanje društva

Gasilstvo na Gorenjskem je bilo po koncu II. svetovne vojne povsem izčrpano. Novi družbeni odnosi so tudi gasilski dejavnosti dali novega zagona. Dobravski gasilci niso čakali na sprejetje prvega zakona o prostovoljnem gasilstvu v novi Jugoslaviji leta 1947, ampak so že leto prej zavihali rokave in začeli odpravljati posledice teptanja okupatorskega škornja. 16 jih je še ostalo, ki so bili pripravljene priskočiti na pomoč svojim sokrajanom, če bi ogenj začel nenadzorovano pot. Januarja l. 1946 so se zbrali na občnem zboru. Vodenje je bilo kaj kmalu zaupano Francu Ferku. Ob prevzemu funkcije verjetno ni niti pomislil, da bo dobravskim gasilcem poveljeval naslednjih 42 let. Načelniki in kasneje predsedniki so se menjavali, poveljnik Ferkov Bojan, kot so ga poznali gasilci, pa je ostajal in tako postal prava legenda gasilcev na Blejski Dobravi.

Kot osemnajstletni fant se je takoj po končani II. svetovni vojni pridružil majhni skupini domačinov, ki so bili pripravljene ponovno oživiti gasilsko dejavnost v vasi.

Takratno vodstvo je kmalu spoznalo, da mu lahko zaupajo tudi najodgovornejše naloge. Niso se zmotili. Pot do zastavljenih ciljev je bila nemalokrat strma in ne najboljše tlakovana. Takšna, kot je bila tista, ki je včasih vodila na Poljane in za katero je dobro vedel, da jo bo moral v primeru požara tam gori s svojo enoto in opremo najprej premagati. Ker pa je v boju z ognjenimi zublji pomembna vsaka minuta, je dal pobudo za ustanovitev desetine in izgradnjo orodišča na Kočni.

Kljub temu, da vedno ni šlo vse po načrtih, je vztrajal in skupaj z gasilskimi tovariši pisal zgodovino povojnega delovanja gasilskega društva.

Svoje znanje je prenašal na mlajše rodove. Ogromno svojega prostega časa je prebil z mladimi gasilci in gasilkami na vajah in tekmovanjih. Leta pa so neusmiljeno tekla. Operativne naloge so počasi prevzeli drugi, sam pa je še naprej ostal aktiven pri vodenju veteranske desetine. Ob praznovanju 95-letnice delovanja društva je kot častni poveljnik domačega društva s ponosom vodil ešalon gasilskih veteranov, ki so prišli na Blejsko Dobravo z vse Gorenjske.

Gasilci so počasi obnovili opremo in popravili gasilski dom, ob katerem je leta 1949 zrasel stolp za sušenje gasilskih cevi.

Velik praznik za celo vas je bil, ko je društvo razvilo svoj prapor. Botrovala sta mu Ljudmila Sodja in Valentin Zupan. Slavnostni dogodek razvitja z vsem, kar sodi zraven, nosi datum 3. junij 1956. Preko petdeset spominskih žebličkov na drogu prapora pa je dokaz, da so bili krajani tudi finančno pripravljene pomagati gasilskemu društvu.

Dve leti kasneje, ko je društvo praznovalo pol stoletja, je bil adaptiran gasilski dom, na pročelje katerega je bila vzdana spominska plošča v spomin padlim in preminulim gasilcem.

Leta 1959 je Zvezna ljudska skupščina sprejela Zakon o gasilstvu, na osnovi katerega so se načelno odredile pravice in dolžnosti družbe do gasilske dejavnosti. Določene so bile naloge gasilskih organizacij tako prostovoljnih kot poklicnih pri reševanju ob požarih, elementarnih nesrečah in podobnih dogodkih. Eno izmed navodil zakona govori tudi o tem, da naj gasilstvo v bodoče temelji na prostovoljnih društvih.

Prelomno je bilo leto 1961. Društvo je s pomočjo krajanov kupilo prvi gasilski avto. Ker izbira ni bila velika, so se odločili za avto, katerega lastniki so bili takratni gasilci jeseniške železarne. Avto je bil precej velik in kot se je izkazalo kasneje ne najbolj primeren za kraj, zato so se leta 1967 odločili za zamenjavo.

Gasilska zveza Jesenice je v tem času prodajala karambolirano vozilo znamke jeep. Kupnina bi bila sicer lahko poravnana z denarjem od prodaje starega avtomobila, vendar je bilo potrebno zagotoviti še denar za popravilo in denar za prikolico, ki bo služila za prevoz motorne brizgalne. Vaščani so bili takoj pripravljeni prispevati les, s prodajo katerega pa zaradi takratnih predpisov društvu ne bi ostalo skorajda nič. Zato akcije niso izpeljali v načrtovani obliki. Kljub temu so se z gasilsko zvezo pogodili o nakupu. Pred vrati je bilo praznovanje šestdesete obletnice, vozilo je bilo potrebno temeljitega popravila, društvena blagajna pa skorajda prazna. Vendar gasilci niso obupali. Na društvenem sestanku so sprejeli sklep, da vsak član prispeva nekaj denarja in da se obišče vse krajanje ter se jih poprosi za finančno pomoč. Nabralo se je toliko, da je bilo poplačano popravilo, nekaj računov pa je ostalo neporavnanih. Potihoma so računali na to, da jih morda država oprostí plačila dajatev. V nasprotnem primeru pa bo dolg poplačan s sredstvi, zbranimi na veliki vrtni veselici s srečelovom, ki bo organizirana ob praznovanju šestdesetletnice.

Društvu je v tem obdobju prvič predsedoval Anton Arh. Tudi njegov prispevek gasilstvu in kraju je bil izjemen.

V svojem, skoraj 77 let dolgem življenju je več kot 60 let aktivno deloval v gasilstvu. Rojen organizator, nesebičen prijatelj, pobudnik povezovanja je postal pojem gasilca brez meja. Gasilci iz Slovenije, avstrijske Koroške in Furlanije so bili združeni prav po njegovi zaslugi. Skupaj s svojim gasilskim kolegom Ernstom Jenulom sta uspela v času skoraj zaprte meje, dveh političnih sistemov in treh jezikovnih področij ustvariti skupnost enako mislečih ljudi tostran in onstran državnih meja – od Vidma do Celovca, od Ravnih Bat do Blejske Dobrave. Tone, kot so ga klicali gasilci, je bil pravi ambasador te človekoljubne organizacije. Dva mandata je bil predsednik domačega gasilskega društva in kar 20 let predsednik Gasilske zveze Jesenice. Za svoje delo, ki ga je posvetil gasilstvu, je prejel številna priznanja, med njimi tudi najvišje državno gasilsko odlikovanje - kipec Matevža Haceta.

Leta 1968 so tako svečano predali v uporabo obnovljen gasilski avto skupaj s prikolico za prevoz motorne brizgalne.

Avto je bil zelo praktičen in je prišel prav tudi ob drugih priložnostih. Tako je bilo z njim kasneje prepeljano kar precej tovara in ljudi, ko so na Homu gradili televizijski oddajnik. Polnih deset let je avto dobro služil tako gasilcem kot celotnemu kraju. Dobra stara "ilovka", kot so ji rekli gasilci, pa je morala zaradi svoje starosti leta 1973 prepustiti svoje mesto novi motorni brizgalni Rosenbauer. Tako so gasilci obeležili 65 let delovanja.

Leta 1978 je društvo ob pomoči takratne samoupravne interesne skupnosti za varstvo pred požari kupilo povsem nov gasilski avto TAM. Tudi prispevki krajanov so prišli še kako prav. Z nakupom novega avta pa so se pojavile nove težave. Vrata v gasilskem domu so bila kar naenkrat premajhna, zato jih je bilo potrebno zamenjati, da je avto lahko sploh zapeljal v garažo.

Ker so bile na Blejski Dobravi do napeljave vodovoda Završnica težave pri oskrbi z vodo, so se gasilci odločili za nabavo traktorske cisterne. Zgodilo se je v letu 1982. To je bila prva gasilska traktorska cisterna v občini Jesenice. Ob praznovanju osemdesete obletnice je bila skupaj z novo motorno brizgalno, ki jo je dobila desetina gasilcev s Kočne, predana v uporabo. Gasilci pa pred novo težavno nalogo. Kam pospraviti cisterno. Gasilski dom je postal kar naenkrat premajhen. Našli so začasno rešitev in poleg Cokle postavili montažno garažo. Dobra rešitev, vendar kaj bo, če voda v zimskih mesecih spremeni agregatno stanje. Najti je bilo treba boljše in dolgotrajnejšo rešitev. Gradnja novega objekta? Toda kako?

Na osnovi dolgoročnih ureditvenih načrtov, sprejetih leta 1972, bi gasilci lahko gradili samostojen objekt poleg današnje trgovine ali pa na Vengarjevem travniku med železniško postajo in cesto. Nobena izmed možnih variant ni bila sprejemljiva, saj je največji problem predstavljal denar za novogradnjo. Iskale so se druge rešitve in padla je ideja o gradnji večnamenskega objekta, katerega izgradnjo bi bilo možno sofinancirati tudi iz drugih virov. Resen pristop članov sveta krajevne skupnosti, predvsem pa njenega tedanjega predsednika g. Franca Srpčiča in vseh ostalih, ki so bili vključeni v projekt, je obrodil sadove.

Tako je bil 10. maja leta 1987 izglasovan krajevni samoprisevek za sofinanciranje gradnje večnamenskega objekta. 20 odstotkov sredstev naj bi se zbralo na takšen način. Interes gasilcev, da čim prej pridejo do novih prostorov, je bil velik.

Gradnja večnamenskega objekta

Zastavili so si cilj, da mora biti objekt do praznovanja 85-letnice zgrajen do te gradbene faze, da bo vanj možno postaviti opremo in gasilski avto.

Gradnja se je pričela leta 1989 Vse aktivnosti je koordiniral gradbeni odbor, kateremu je predsedoval Anton Arh. Iz gasilskih vrst je bil član tega odbora tudi Valentin Razinger.

Pri gradnji so člani Gasilskega društva Blejska Dobrava vseskozi aktivno sodelovali. Opravljenih je bilo preko 2200 delovnih ur. Tedanji predsednik Valentin Razinger je osebno obiskal lastnike gozdov v kraju in jih poprosil za pomoč v materialni obliki. Pridobil je soglasja lastnikov za posek šestdesetih smrek za ostrešje novega objekta. Večino poseka so opravili gasilci ob pomoči članov pevskega društva Vintgar. Samo v ta namen je bilo skupaj opravljeno 189 delovnih ur, kamor je potrebno prišteti še vse traktorske prevoze. Objekt je počasi dobival pravo podobo. Kljub temu, da objekt še ni bil popolnoma dokončan, je tedanji jeseniški župan g. Božidar Brudar slavnostno prerezal otvoritveni trak in gasilcem predal v uporabo nove prostore leta 1993. Za blagoslov je poskrbel župnik France Oražem. Ob tej priložnosti je domačinka ga. Cilka Brejc naslikala na platno podobo zavetnika gasilcev. Slika sv. Florjana še danes krasi večnamenski objekt na Blejski Dobravi.

Kljub temu, da so se naselili v nove prostore, gasilci niso mirovali, pa tudi prostora ni bilo nič preveč. Od gasilskih kolegov onstran Karavank so dobili v dar še eno gasilsko vozilo, sicer

starejšega letnika, a zelo lepo ohranjeno in vzdrževano. Tone pa je bil tisti, ki je vso stvar speljal tako, da so lahko na avtomobil pritrčili slovenske registrske tablice. Ob urejanju nedokončanih prostorov in ob vzdrževanju dveh starejših vozil so že kovali nove načrte, kako proslaviti 90 let delovanja društva.

Nov gasilski avto, razvitje novega prapora in podpis listine o pobratenuju z gasilci iz Področce so bili zapisani cilji takratnega delno pomlajenega vodstva. Za nakup novega gasilskega vozila je takrat znotraj gasilske zveze Jesenice veljalo pravilo, da morajo društvo prispevati sredstva v višini 27 odstotkov glede na vrednost nabave. Testi različnih gasilskih vozil na domačem terenu, ki ga je organiziral takratni poveljnik GZ Jesenice Karol Tramte, so prinesli odločitev - Mercedes Sprinter 314. Velik finančni zalogaj tako za društvo kot za gasilsko zvezo. Mnogi so se takrat spraševali, če bodo zmogli.

Hkrati sta stekli dve akciji: prva za zbiranje finančnih sredstev za nakup novega avtomobila in novega prapora, druga je bila usmerjena v iskanje najugodnejše ponudbe za novo vozilo.

Rezultati so bili najlepše vidni 15. avgusta 1998 na osrednji prireditvi v počastitev 90- letnice. Gasilci so prejeli ključe povsem novega gasilskega vozila za prevoz opreme in moštva GV1. Vrednost avtomobila v takratni denarni enoti je bila 7 milijonov tolarjev. Več kot 2 milijona so zbrali dobnavski gasilci sami s pomočjo krajanov in različnih podjetij. Občina Jesenice je preko Gasilske zveze prispevala 5 milijonov tolarjev. Predelavo vozila za potrebe gasilcev je v celoti izvedlo domžalsko podjetje AS Bus, kar je bil dokaz, da slovenski inženirji in tehniki ne zaostajajo za svojimi kolegi iz Evrope. Avto je bil v celoti opremljen s predpisano opremo in je bil jeseni istega leta kot razstavni eksponat razstavljen na sejmu zaščite in reševanja v Kranju. To pa ni bila edina pridobitev, ki so se je gasilci razveselili tega leta. Razvili so tudi nov prapor in podpisali listino o pobratenuju z gasilci iz gasilskega društva Friessnitz – Rosenbach.

Novo tisočletje

Vodenje društva je počasi prehajalo v roke mlajšim generacijam. Tudi mladih gasilcev je bilo iz leta v leto več. To pa še ne pomeni, da je delo gasilskih veteranov zamrlo. Leta 2003, ko je društvo praznovalo 95-letnico so organizirali srečanje gasilskih veteranov gorenjskih gasilskih društev, ki so se na Blejski Dobravi pomerili v tekmovanju s skoraj 100 let staro ročno brizgalno – tisto, ki so jo dobnavski gasilci dobili v hrambo davnega leta 1905. Ker se je društvo izkazalo kot dober skrbnik, jim je predsednik GZ Jesenice Marjan Dobnikar izročil v uporabo novo motorno brizgalno Ziegler, ki je bila kupljena iz sredstev, namenjenih za požarno varnost v tem letu od Občine Jesenice.

Leto 2006 je bilo za društvo precej črno. Gasilci so se za vedno poslovili od dveh članov, ki sta dala neizbrisen pečat društvu. Tone in Bojan sta bila gasilca z dušo in srcem. Čas pa teče naprej.

Gasilsko društvo danes

PGD Blejska Dobrava danes deluje v okviru GZ Jesenice in spada v I. kategorijo gasilskih društev. V društvo je včlanjenih več kot 120 članov, ki delujejo v različnih komisijah od mladinske do veteranske.

Najvišji organ društva predstavlja občni zbor. Le ta izvoli predsednika in poveljnika ter na njun predlog potrdi še preostalih 13 članov upravnega odbora. Vodenje jim je zaupano za obdobje petih let.

Vodstvo društva:

Predsednik: Boštjan Stopar

Poveljnik: Klemen Šebat

Tajnica društva: Metka Koblar

Blagajničarka: Brita Sodja

Članica upravnega odbora: Nevenka Kolbl

Član upravnega odbora: Vilko Bergant

Član upravnega odbora: Mitja Kalčič

Član upravnega odbora: Tomas Sodja

Član upravnega odbora: Jošt Černe; predstavnik mladine

Član upravnega odbora: Jože Ravnik; predsednik komisije za delo z veterani

Članica upravnega odbora: Andreja Šebat, pomočnica poveljnika za izobraževanje

Član upravnega odbora: Tomaž Bergant; podpoveljnik

Član upravnega odbora: Marko Koblar; pomočnik poveljnika za tehniko

Član upravnega odbora: Luka Kuroš; pomočnik poveljnika za radijske zveze

Član upravnega odbora: Gašper Kocjan; pomočnik poveljnika za zaščito dihal

Gasilci danes razpolagajo z gasilskim vozilom za prevoz moštva in opreme GV1, v katerem je nameščena vsa osnovna oprema za gašenje in reševanje ter oprema za osebno zaščito gasilcev. Večina izmed operativnih članov je opremljena s pozivniki.

Večji požari na Blejski Dobravi

Zabeležke o požarih iz preteklosti je običajno težko najti. Potem, ko se je polegel zvok sirene, ki je gasilce klicala na akcijo in ko je veter razpihal vonj po ožganem, je nastopil čas za čiščenje in popravilo opreme, dogodki pa so počasi tonili v pozabo. Vendar spomin ljudi, ki so bili tem dogodkom priča, ostaja.

Tako naj bi pred II. svetovno vojno (I. 1939 ali I. 1940) strela zanelila požar pri Mujarju. Vodo so potegnili od Merkllove kmetije, kjer je bil takrat edini hidrant v vasi. Gašenje požara je vodil takratni poveljnik Franc Povšin – Jurčev.

Leta 1945 je zagorelo pri Joževcu. Požar so zaneli izstrelki vojaških letal. Zaradi hitrega posredovanja se požar ni razširil. Vodo so črpali iz korita pri Golobu.

Leta 1949 je bil gozdni požar v Kovoretu. Vodo so črpali iz Save.

Leta 1952 je bil požar na Kočni, kjer je gasilo 19 dobravskih gasilcev

Leta 1960 je bil gozdni požar v Trblešu nad vasjo. Istega leta je vlak zažgal Frčejev senik, poln žita. Gasilcem je uspelo rešiti 2 brani.

Vsako leto, najpogosteje pomladi, je večkrat zagorelo ob železniški progi. Požar je zanetila parna lokomotiva. Čopov Tina se spominja, da sta z Kalčičevim Mitjem nekoč z vedri nosila vodo iz Petranovega korita v Vazek, kjer sta pomagala ostalim, ki so z lopatami in drugim ročnim orodjem krotili ognjene zublje. Zaradi udara strele je na Blejski Dobravi pogorelo tudi več senikov.

Leta 1971 je zagorelo pri čebelnjaku v Brejah. Gasili so en dan in eno noč.

Istega leta se je rdeči petelin podal na pohod čez Jakopčev skedenj. Zaradi velike intenzivnosti gorenja skednja gasilcem ni uspelo rešiti, uspelo pa jim je obvarovati sosednja gospodarska poslopja. Vodo so črpali iz bazena pri Kovaču, pri gašenju pa so sodelovali tudi gasilci z Jesenic.

Leta 1976 je požar izbruhnil v Zakoparjevih Vršah. Dva dni so se gasilci trudili z lopatami in požarnimi metlami, da se požar ni razširil.

Spomladi leta 1985 je najprej zagorelo pri Pavležu, dober mesec kasneje pa še pri Vrbanku.

Tako se požarov na Blejski Dobravi spominjajo današnji gasilski veterani.

Konec oktobra leta 1999 je zagorelo pri Šuštarju .

Leta 2002, natančneje 19. novembra v jutranjih urah, je zagorelo pri Poru, po domače "pr Mentnu". Požar je v celoti uničil skedenj. Sosednje objekte je gasilcem uspelo obvarovati. Rešiti jim je uspelo tudi živino in nekaj strojev. Poleg domačih gasilcev so požar gasili še poklicni gasilci GARS Jesenice ter prostovoljni gasilci z Jesenic in Koroške Bela.

Zadnje dni leta 2006 so se pozivniki oglasili pozno zvečer. " Gori hiša na Blejski Dobravi št. 92 " je bila informacija, ki jo je gasilcem posredoval dežurni operater na OKC Kranj po sprejemu telefonskega klica Škufcevih.

Zagorelo je stanovanje v mansardi. Hitra intervencija domačih gasilcev skupaj s poklicnimi gasilci iz GARS Jesenice je preprečila širjenje požara.

Danes pridobitev podatkov o posamezni intervenciji ne predstavlja nobenega problema. Vodja intervencije mora namreč po vrnitvi v enoto izdelati poročilo, katerega izdelava je podprta s posebnim računalniškim programom SPIN, kjer se na nivoju države zbirajo podatki o vseh posredovanjih tako poklicnih kot prostovoljnih gasilcev .

Kljub sodobni tehniki in opremi pa ne gre pozabiti, da so tudi gasilci samo ljudje.